

Zbirka medijskih objav

INŽENIRSKA ZBORNICA SLOVENIJE,
za obdobje 12. 5. 2019

Število objav: 3

Internet: 2

Tisk: 1

Spremljane teme:

Inženirska dejavnost, ...: 1

Inženirska zbornica ...: 0

Barbara Škraba Flis: 0

Gradbeni zakon: 0

Zakon o ... načrtovanju: 0

Zakon o ... arhitektih: 0

Gradbena parcela: 0

Evidenca stavbnih zemljišč: 0

Svetovni gradbeni forum 2019: 0

Gradbeništvo, graditev: 2

Internet	Naslov	Kultni kiosk slovenskega oblikovalca Saša Mächtiga odslej na newyorškem Times Squaru		
Zaporedna št. 1	Medij; Doseg	Govori.se; 179.577, Slovenija		
	Rubrika, Datum	Ostalo; 10. 5. 2019		
Stran v zbirki: 4	Avtor	STA		
	Teme	Inženirska dejavnost, inženirji		
Povzetek	...od njih deluje kot znamenitost - najmanjša gostilna v Berlinu. Kaja Antlejš, ki je iz kioska doktorirala in predava o razvoju novih izdelkov na šoli za inženirstvo v avstralskem Melbournu, pravi, da je bila prijetno presenečena, ko ga je videla na enem od avstralskih smučišč, kjer so ga uporabljali za merilno hišico....			

Tisk	Naslov	Kot navzven obrnjena galerija		
Zaporedna št. 2	Medij; Doseg	Delo; 153.990, Slovenija	Stran: 23	Površina: 1.531 cm ²
	Rubrika, Datum	Ostalo; 11. 5. 2019		
Stran v zbirki: 8	Avtor	Saša Bojč		
	Teme	Gradbeništvo, graditev		
Povzetek	Kot navzven obrnjena galerija K-hiša Sodoben primer prepletanja umetnosti in arhitekture, ki se spogleduje s historičnim primerom te vrste, Meksiko Vladimirja Šubica s figurama Lojzeta Dolinarja in freskami Riharda Jakopiča Ta teden, tik pred uradnim odprtjem, je ljubljanska K-hiša z edinstveno			

Internet	Naslov	IZOLA: InnoRenew dodana vrednost lokalnega in nacionalnega pomena		
Zaporedna št. 3	Medij; Doseg	Obalaplus.si; , Slovenija		
	Rubrika, Datum	ostalo; 11. 5. 2019		
Stran v zbirki: 12	Avtor	Unknown		
	Teme	Gradbeništvo, graditev		
Povzetek	...Primorskem, Fraunhofer Institute for Wood Research – Wilhelm-Klauditz-Institut, Javni zavod Republike Slovenije za varstvo kulturne dediščine in Zavod za gradbeništvo Slovenije. Njegovo delovanje je financirano s sredstvi EU in sredstvi, pridobljenimi na trgu. Tudi zasebni neprofitni raziskovalni inštitut je pri porabi...			

Kulni kiosk slovenskega oblikovalca Saša Mächtiga odslej na newyorškem Times Squaru

STA/Robi Poredoš

Vir: STA

10. 5. 2019

Organizacija Times Square Alliance si je za polepšanje in funkcionalno obogatitev območja, po katerem se na dan sprehodi pol milijona ljudi, izbrala tudi znameniti kiosk K67 slovenskega oblikovalca Saša Mächtiga. Na newyorškem Times Squaru so ga danes tudi uradno odprli.

Times Square Alliance upravlja z javnim prostorom slavnega newyorškega trga, ki ga svet najbolj pozna po vsakoletnem praznovanju prehoda iz starega v novo leto. Predsednik združenja Tim Tompkins pravi, da želijo pripeljati vse, kar je najboljšega na področju oblikovanja na svetu. Pri tem sodelujejo z oblikovalko Victorio Milne, ki je poskrbela, da je tja prišel tudi Mächtigov kiosk. Opazila ga je med ogledom lanskoletne razstave jugoslovanske arhitekture v Muzeju sodobne umetnosti (MoMa).

"Čez Times Square gre dnevno pol milijona ljudi in je imenitno prizorišče za promocijo. Gre nam za to, da pripeljemo nekaj Evrope v nov svet, nekaj lepote v manj lep kraj in če želite tudi nekaj socializma v ta center kapitalizma," se je pošalil Tompkins.

"Kiosk nam je tako všeč, da smo ga kupili in pripeljali sem, da bo tu za vedno. Še ne vemo točno, kaj bi dali vanj, ker lahko služi številnim funkcijam - za turistične informacije, za hrano in pijačo, morda knjige, časopise. Ampak najprej bodo turistične informacije," je dejal.

Times Square se praktično razvija in postaja dostopnejši podnevi in ponoči zadnjih 20 let. "Prej to ni bil funkcionalen prostor za to, kar počnemo sedaj, ker je bilo prenevarno," je dejal Tompkins. Cene nakupa kioska ni izdal, a je zagotovil, da je bila izjemno ugodna, glede na izjemen talent oblikovalca.

Kiosk v okvirju razstave Times Square Design Lab trenutno stoji ob aveniji Broadway med 45. in 46. ulico, kasneje pa ga bodo postavili tja, kamor jim bo najbolj ustrezal.

Kiosk K67 je bil prvič v New Yorku leta 1970, prav tako v MoMi kot lani v sklopu velike retrospektivne razstave jugoslovanske arhitekture "H konkretni utopiji". Tam ga je opazila oblikovalka Victoria Milne, ki sodeluje s Times Square Alliance.

"Videli smo ga na fantastični razstavi jugoslovanske arhitekture in stopili v stik s Sašo. Kiosk s čudovito inspiracijo italijanskega novega vala 60. let ni le čudovit, ampak pravih proporcev, prijazen, viden in privlačen za oko," je dejala.

Logistično zahteven prenos in obnovo kioska je za Times Square Alliance prevzel sam avtor v sodelovanju z večšimi izvajalci. Na željo naročnika so ga obnovili v izvorni barvni kombinaciji iz leta 1966, živo rdeči za glavno konstrukcijo in temno rjavi za montažne stene.

Mächtig je dejal, da je 2. januarja dobil novoletno darilo v obliki pisma z interesom za postavitve kioska na Times Squaru. "Trebalo je najti stari kiosk in ga popolnoma obnoviti. Izdelan je iz poliestra kot jadrnice in, če se poškoduje, ga je mogoče obnoviti," je dejal Mächtig, ki je kiosk videl pred Tuševo trgovino v Zgornjih Jaršah, kjer je v njem sedel varnostnik.

Pri Tušu se je pozanimal in so ugotovili, da več ni registriran kot njihova lastnina in so mu ga darovali. Za vsak primer je od občine Domžale dobil dokument oziroma potrdilo, da je njegov in ga lahko odpelje. Poklical je avtoličarsko podjetje v Stanežičah, kjer so mu ga obnovili v mesecu dni, potem pa ga je še pravočasno pred 10. majem dostavil do Times Squara.

Mächtig pravi, da je njegov kiosk primer industrijskega izdelka, usmerjenega na človeka, ki se z leti več ali manj ni spremenil in kiosk mu še vedno ustreza, ko mu zagotavlja tisto minimalno delovno mesto. Evolucija ga ni povzela in zasnova kioska iz leta 1966 je preživela.

Podjetje Ingrad, ki ga je proizvajalo, pa ni preživelo. "Žal je v začetku 80. let prišlo do nesporazumov med menoj in vodstvom tovarne, ki je izgubilo občutek za razvoj. Narejenih je bilo 7500 takih enot, ki so postavljene po celotni Jugoslaviji, v vzhodni in Srednji Evropi, vse do Avstralije, Nove Zelandije in Japonske. Podjetje je žalostno propadlo, kar je škoda, saj so od tega proizvoda živele cele družine," je dejal.

Kiosk živi naprej, sedaj tudi v za številne središča sveta. Imajo ga na univerzi ETH v Zürichu, kjer sta se srečala Mächtig in Milnejeva in dogovorila za vse potrebno za prevoz v ZDA. Kioski so tudi v berlinski hiši Mykita in Mächtig pravi, da eden od njih deluje kot znamenitost - najmanjša gostilna v Berlinu.

Kaja Antlejš, ki je iz kioska doktorirala in predava o razvoju novih izdelkov na šoli za **inženirstvo** v avstralskem Melbournu, pravi, da je bila prijetno presenečena, ko ga je videla na enem od avstralskih smučišč, kjer so ga uporabljali za merilno hišico.

"Kiosk je izrednega pomena za slovensko industrijsko oblikovanje. Postavitev na Times Squaru je zgodovinski dogodek in lahko smo na to ponosni," je dejala.

Mächtig snuje že nov sistem modularnih večnamenskih enot K21, ki jih je prvič predstavil letos februarja na "Arhitektura Inventura 2019" v veliki sprejemni dvorani Cankarjevega doma.

Kot navzven obrnjena galerija

K-hiša *Sodoben primer prepletanja umetnosti in arhitekture, ki se spogleduje s historičnim primerom te vrste, Meksiko Vladimirja Šubica s figurama Lojzeta Dolinarja in freskami Riharda Jakopiča*

Ta teden, tik pred uradnim odprtjem, je ljubljanska K-hiša z edinstveno umetniško intervencijo skupine Irwin navrgla še eno umetniško delo. Na fotografiji Jake Babnika je – v treh značilnih Irwinovih (okenskih) okvirjih – prepoznati glavne protagoniste projekta: družino investitorjev, Tomaža Kunaverja in njegove žene Barbare, arhitekta Tomaža in Leno Krušec (biro Ark Arhitektura Krušec) ter peterico kolektiva Irwin Dušana Mandiča, Mirana Moharja, Andreja Savskega, Romana Uranjeka in Boruta Vogelnika.

SAŠA BOJC

Hiša na Njegoševi v Ljubljani v notranjosti nosi umetniški podpis na spominski plošči iz bronu, na kateri je med drugim navedeno: *Irwin: Okna/Windows 2016–2018, materiali: bron, steklo, beton, aluminij*, in tudi arhitekta Tomaž in Lena Krušec se strinjata, da hiša ne bi bila enaka, če umetniki pri projektu ne bi sodelovali že od začetka. Veliki, značilni Irwinovi okvirji z reliefom kiparja Stojana Batiča so namreč celo narekovali arhitekturno kompozicijo. »Hiša z njimi vzpostavlja odnos kot kakšna bela muzejska stena in je, podobno kot narobe obrnjena nogavica, postala navzven obrnjena galerija,« je plastično povzel Tomaž Krušec.

Tudi člani kolektiva Irwin vidijo hišo kot belo steno z njihovimi umetninami. »Umetnine so že od renesanse okno v drug svet, svet umetnosti. Medtem ko so okvirji slik, tudi v Louvru, zgolj njihovi dekorativni elementi, ki jih z umetnino običajno ne reproducirajo, pa so naši okvirji del umetnine in zato tudi reproducirani skupaj z njo. Ko stojite pred hišo, v okvirju lahko vidite interier, ki s tem postaja del eksterierja. Podnevi deluje monokromatsko, zvečer, ko se prižge luč, pa oživi,« je povedal Roman Uranjek. So pa bili okvirji izdelani po posebni tehnologiji, s patino, ki ni značilna za slovenski prostor, tako da za inovativno šteje tudi izvedba umetniške livarne Livartis Romana Kamška.

Za Irwine je bila K-hiša šele drugi projekt, ki so ga ustvarili skupaj z arhitekti; prvi je bil interier Eurocentra na Bavarskem

dvoru v Ljubljani, pri katerem so sodelovali z bratoma Gorazdom in Samom Grolegerjem. Iz 2500 skrbno obdelanih kosov posebnega granita so sestavili Irwinov svetovni zemljevid vzhodnega modernizma in vanj vdrali talne luči, tako razporejene, kot so bile zvezde na nebu, ko se je osamosvojila Slovenija.

Ne samo videz, tudi funkcionalnost

Tokratnega sodelovanja ne bi bilo, če investitorja ne bi bila ljubitelja umetnosti. »Z ženo sva si želela ustvariti projekt, ki bi bil kombinacija arhitekture in umetnosti, malo zato, ker je arhitektka moja mama, malo zato, ker rada imava umetnost,« je povedal Tomaž Kunaver. Govorila sta z več umetniki nazadnje sta se odločila za skupino Irwin. Šele potem sva začela iskati arhitekta. »Pogovarjali smo se s kar nekaj biroji, pri vsakem smo si ogledali, kaj so naredili, na koncu so se v ožji izbor prebili trije. Ker nama ni bil pomemben samo zunanji videz, ampak tudi funkcionalna zasnova stavbe oziroma razporeditev prostorov, sta naju najbolj pričela Kruševa.«

Kljub temu da sta parcelo nasproti poliklinike kupila že pred skoraj desetletjem, se je gradnja začela šele predlanskim. Vmes se je med drugim spremenil občinski prostorski načrt, spreminjale pa so se tudi zamisli o tem, kakšne vrste stavba naj bi sploh bila. Naposled je postala hiša z desetimi najemniškimi stanovanji, velikimi od 80 do 100 kvadratnih metrov, ter z zgornjim nadstropjem, kjer bosta živela lastnika. Če bo zanimanje, je poudaril sogovornik, bodo kakšno stanovanje tudi prodali. Vsekakor si v K-hiši želita dolgoročne najemnike, morda tujce, ki pridejo za več let na delo v Ljubljano.

»Koncept najemniških hiš, kakršna je bila Hribarjeva hiša, je iz staromeščanskih časov, zato morda ne bo zaživel po pričakovanjih, lahko pa se bo pokazalo, da je spet aktualen. V resnici še zdaj ne veva, kako se bo izšlo. Najbrž sva vse skupaj predobro in s tem predrago zastavila. Parcela je bila kupljena še v času pred krizo, hiša se med drugim ponaša z dvojno betonsko fasado oziroma armiranobetonskim skeletom s polnili

iz opeke ... Ker sva od začetka pri gradnji sodelovala tudi do neke mere s srcem, in ne zato, da bi na koncu nekaj prodala, je bilo precej utrujajoče, vendar smo po mojem prepričanju marsikaj bolje rešili. Vsaka ura, ki jo kot investitor vložiš v projekt, je gotovo poplačana,« je poudaril.

Monumentalna vhodna avla

Druga posebnost hiše se odkrije šele, ko vstopiš vanjo – skozi poseben vhod. »Ta mali vetrolov v toplem hrastovem lesu vstopajočega sprejme kot nekakšen koncentrat toplote in ga pripravi, da s precej prometne ulice stopi v miren dom. Tu pa se prostor dvigne in razširi v velik monumentalen prostor, ki spominja na kakšno kapelo, cerkev. Pričaka ga z leseno klopjo, ki jo osvetljuje nadsvetlobnik, eden od detajlov, ki smo mu posvetili veliko pozornost,« je opomnil Tomaž Krušec. Skupaj s soavtorico (in ženo), arhitektko Leno Krušec sta poudarila, da je videz hiše pravzaprav najbolj iskren izkaz njene materialnosti. Tekstura tako fasade kot vhodne avle je krpanka različnih obdelav betona, tako ulitega na kraju samem kot prefabriciranih plošč, zato njena »okrasitev« oziroma likovnost izhaja kar iz konstrukcije. Že na prvi pogled pa K-hiša kaže še eno odliko, tako redko za novogradnje v prestolnici. Pozidava se ne širi skoraj od roba do roba parcele, ampak je v merilu območja staromeščanskih vil, tudi s pomikom stavbe v ulično linijo. Po zagotovilih arhitektov tudi z višino ne presega strehe starejših okoliških sosed. Povrhu se čez cesto spogleduje s še enim lepim primerom sožitja arhitekture in umetnosti, nedavno obnovljeno slavno Meksiko arhitekturnega očeta Nebotičnika Vladimirja Šubica. Portal nad osrednjim delom z vhodno vežo krasita figuri matere in očeta kiparja Lojzeta Dolinarja, strop obokane veže, ki vodi do osrednjega dvorišča, pa freske slikarja Riharda Jakopiča. Bila je tudi prvi primer kolektivne stanovanjske gradnje v Ljubljani, zgradila jo je občina za svoje uslužbenke v času pomanjkanja stanovanj po prvi svetovni vojni.

Šubic jo je zasnoval po vzoru dunajske socialne stanovanjske gradnje, Ljubljančani pa so stavbo poimenovali po zbirališču vojakov, ki so med vladavino cesarja Maksimilijana s tega kraja odhajali na vojskovanje v Mehiko.

Tudi investitorja K-hiše sta želela, da njuna stavba v mesto, prav tako tistim, ki vstopajo in izstopajo iz bližnjih bolnišnic, prinese nekaj pozitivnega. Brez dvoma je že postala ena najbolj fotografiranih stavb tega območja. In to ne samo zato, da je naposled nastala umetniška fotografija Jake Babnika.

● K-hiša, I 2018

velikost objekta: **2225,60 m²,
11 stanovanj**

investitorja: **Tomaž Kunaver
in Barbara Štraus Kunaver**
idejna zasnova: **ARK Arhitektura
Krušec (Lena Krušec,
Tomaž Krušec, Vid Kurinčič)
in kolektiv Irwin**

izvedba: **CGP Novo mesto**
vrednost investicije: **okoli
3.000 evrov na kvadratni
meter**

◀ Monumentalna vhodna avla v surovem betonu premore vzdušje kapele ali cerkve ter asketsko zadržano leseno klop.

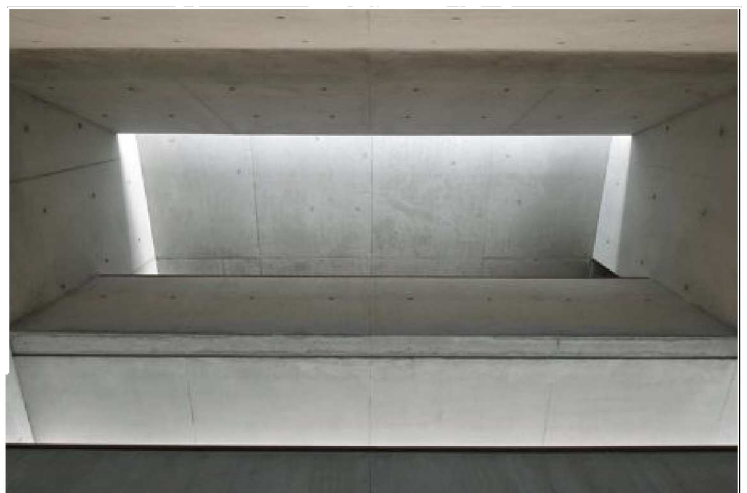
◀ Prepoznavni Irwinovi okvirji s profilom Stojana Batiča

▶ Mali vetrolov v toplem hrastovem lesu vstopajočega sprejme kot nekakšen koncentrat topline in ga s precej prometne ceste popelje v miren dom.

▲ Tudi fotografija K-hiše Jake Babnika je postala umetnina v velikosti 1,5 x 2 metra FOTO JAKA BABNIK

► Nadsvetlobnik, eden od elementov, ki so mu posvetili veliko pozornost, osvetljuje klopi. FOTOGRAFIJE MIRAN KAMBIČ

IZOLA: InnoRenew dodana vrednost lokalnega in nacionalnega pomena

maj 11, 2019

Na včerajšnji novinarski konferenci je župan Danilo Markočič s sogovorniki predstavil prizadevanja Občine Izola, da bi na območju Livad umestili program raziskovalnega inštituta InnoRenew CoE (raziskovalni inštitut), ki raziskuje uporabo obnovljivih virov in zdravo bivanjsko okolje. Projekt je bil konec leta 2016 na razpisu izbran kot zmagovalni in edini iz Slovenije med 169 mednarodnimi prijavitelji, njegova uresničitev pa je tako lokalnega kot nacionalnega pomena. Objekt bi na podlagi že pridobljenega gradbenega dovoljenja lahko začel v dveh letih od sklenitve pogodbe z izvajalcem del, ki ga bo raziskovalni inštitut z javnim razpisom izbral v prvi polovici leta.

»InnoRenew je zrasel z Izolo. S tem, ko smo na občinskem svetu leta 2017 soglasno potrdili, da se prenese stavbna pravica z Univerze na Primorskem (UP) na raziskovalni inštitut InnoRenew CoE, smo jasno povedali, da si v Izoli tak razvoj želimo in da podpiramo uresničitev tega projekta,« je trdno podporo načrtom raziskovalnega inštituta pojasnil **župan Danilo Markočič**. Občina Izola je namreč leta 2006 Republiki Sloveniji (RS) oziroma UP neodplačno prepustila zemljišče v središču stanovanjskega predela lokalne skupnosti v pričakovanju, da bo RS v roku petih let realizirala celoten projekt

izgradnje univerzitetnega kampusa, vendar se navedeno ni udejanjilo. Občina Izola pa je imela v skladu s pogodbo o ustanovitvi stavbne pravice Univerzi na Primorskem pravico odpovedati oziroma odvzeti stavbno pravico in kadarkoli spremeniti namensko rabo tega območja.

Vlada RS se je realizaciji univerzitetnega kampusa, kot je bil zamišljen v letu 2006, dejansko odrekla, saj ni zagotovila sredstev za njegovo izgradnjo v roku iz pogodbe z Občino Izola. S sprejemom sklepa v letu 2017, s katerim je omogočila prenos stavbne pravice na zasebni neprofitni raziskovalni inštitut InnoRenew CoE, je to storila tudi pravno formalno. Raziskovalni inštitut je bil ustanovljen 15. februarja 2017 in izvaja **program raziskav na področju obnovljivih materialov in zdravega grajenega okolja**. Evropska komisija v okviru ukrepov razvoja gospodarstva financira zasebni raziskovalni inštitut in ne izgradnje univerzitetnega kampusa državne univerze.

Celotno zgodbo, povezano s podelitvijo neodplačne stavbne pravice raziskovalnemu inštitutu, je na konferenci pojasnil **mag. Marko Starman**, vodja Urada za prostor in nepremičnine: *»Leta 2017 sta tako Univerza na Primorskem kot novoustanovljeni raziskovalni inštitut zaprosila Občino, da bi stavbno pravico lahko ustanovili v korist novega inštituta za namene realizacije projekta. Občinski svet je ob soglasju Vlade RS ugotovil, da obstaja javni interes, da se navedeno izvede, zato se je raziskovalnemu inštitutu podelila neodplačna stavbna pravica izključno z namenom, da se izvede projekt in da se trajno obdrži raziskovalna dejavnost na tem delu, ki je bil namenjen univerzitetnemu kampusu, ter pod pogojem, da bo projekt realiziran v projektnem roku. Poleg tega je bilo s posebno pogodbo med UP, Občino Izola in raziskovalnim inštitutom določeno, da raziskovalni inštitut financira komunalno opremo oziroma park Parencane v petih letih od podpisa pogodbe v višini 200.000 – 300.000 EUR in da določen delež parkirišč, financiranih v okviru projekta, nameni za javne namene. Samo v primeru, da Občina neodplačno prenese stavbno pravico, jo lahko pogojuje z realizacijo javnega interesa. To pomeni, da raziskovalni inštitut svoje dejavnosti ne more spreminjati, sicer izgubi stavbno pravico na način, da to, kar je zgrajeno, ostane Občini, zato je opisana varovalka ne glede na organizacijsko obliko inštituta, ki je zasebni neprofitni zavod, po mnenju občinskega sveta in strokovno gledano, dovolj močna in v korist občine.«*

Branko Simonovič, podpredsednik Državnega zbora RS, je kot predsednik Kluba istrskih poslancev izrazil trdno podporo centru odličnosti InnoRenew CoE: *»Inštitut, ki nastaja v Izoli, ni pomemben samo za našo regijo, temveč pomeni precedens, saj se inštitut iz centra Slovenije seli na »periferijo«. Istrski poslanci se želimo vključevati v vse tisto, za kar obstaja javni interes, in verjamem, da nam bo zgodba, ki nastaja, vsem skupaj v ponos.«* Ob

tej priložnosti se je Simonovič zahvalil vsem, ki so do sedaj pomagali na razvojni poti inštituta in hkrati naznanil, da bodo istrski poslanci vztrajno pomagali pri odpravi ovir na poti do končnega cilja, torej do uresničitve projekta.

Raziskovalni inštitut **InnoRenew CoE** so ustanovili Univerza na Primorskem, Fraunhofer Institute for Wood Research – Wilhelm-Klauditz-Institut, Javni zavod Republike Slovenije za varstvo kulturne dediščine in Zavod za **gradbeništvo** Slovenije. Njegovo delovanje je financirano s sredstvi EU in sredstvi, pridobljenimi na trgu. **Tudi zasebni neprofitni raziskovalni inštitut je pri porabi javnih sredstev zavezan z zakonom o javnem naročanju, kot to velja za javne zavode.**

Izr. prof. dr. Andreja Kutnar je ob zavedanju, da bo les material 21. stoletja za gradnjo, poudarila: *»Projekt izgradnje naših stavb temelji na interdisciplinarnem raziskovanju uporabe trajnostnih materialov iz obnovljivih virov, zato smo bili tudi uspešni pri pridobivanju evropskih sredstev. Za to potrebujemo interdisciplinarno ekipo najboljših znanstvenikov, ki k nam prihajajo iz celega sveta, s seboj pa prinašajo svoje povezave z raziskovalnimi inštitucijami in gospodarstvom.«* To nam omogoča, da primorska regija in Slovenija postaneta edini referenčni center odličnosti v tem delu Evrope. Kutnarjeva je še povedala: *»Vse postopke priprave projektne dokumentacije za zgradbi InnoRenew CoE smo vodili popolnoma zakonito, kar potrjuje to, da je raziskovalni inštitut InnoRenew zanj pridobil polnomočno gradbeno dovoljenje.«*

Konzorcij osmih slovenskih in enega nemškega partnerja ob koordinaciji UP se je s projektom vzpostavitve raziskovalnega inštituta InnoRenew CoE prijavil na razpis instrumenta Teaming iz okvirnega programa EU za raziskave in inovacije Obzorje 2020 in uspel s prijavo projekta. Ustanovitev zasebnega neprofitnega zavoda, raziskovalnega inštituta InnoRenew CoE, je zaveza iz odobrenega projekta, ki ga financira Evropska komisija. Tudi izgradnja stavb je del prijave, ki vsebuje pilotni projekt. Projektiranje in gradnja predstavljata interdisciplinarno raziskovanje in vključujeta najnovejše, visoko inovativne konstrukcijske, arhitekturne in gradbeno-fizikalne prvine. Za projekt je ekipa inštituta pridobila 15 milijonov EUR evropskih sredstev, zaveza Ministrstva za izobraževanje, znanost in šport pa je ob uspešnem izboru projekta na razpisu bila sofinanciranje v višini dvakratnika prejetih sredstev na razpisu Evropske komisije, torej do 30 milijonov EUR.

Prof. dr. Dragan Marušič, rektor Univerze na Primorskem, je najprej pojasnil netočne informacije, ki so se v zadnjem času pojavile na spletnih družabnih omrežjih, kakor tudi v prispevkih nekaterih medijev, ki so obravnavale raziskovalni inštitut InnoRenew CoE, njegova prizadevanja za izgradnjo lastnih raziskovalnih prostorov, vlogo Občine Izola in

Univerze na Primorskem (UP) pri teh procesih, ter nasprotovanje arhitekturnega biroja Dekleva Gregorič tem pozitivnim premikom v Slovenski Istri. V teh prispevkih so bile nekatere teze predstavljene napačno ali pomanjkljivo, nekatere pa popolnoma lažno.

Rektor je uvodoma izpostavil: *»Zavod InnoRenew CoE je bil ustanovljen kot zasebni neprofitni zavod. Potrebno je vedeti, da slovenska zakonodaja omogoča ustanovitev javnega ali zasebnega zavoda. V primeru prve možnosti bi morala država ustanoviti in trajno financirati zavod, medtem ko v drugem primeru te obveznosti država ne bi imela. Ve se, da od osamosvojitve Slovenije država ni ustanovila niti enega javnega raziskovalnega zavoda, z izjemo Znanstveno-raziskovalnega središča, ki je tudi edini zavod, ki nima sedeža v Ljubljani.«* Rektor je še podrobno predstavil razrez pridobljenih sredstev. Od skupnih 30 milijonov EUR, ki jih je InnoRenew CoE dodelila Republika Slovenija, gre raziskovalnemu inštitutu iz proračuna 6 milijonov EUR, preostalih 24 milijonov EUR pa krijejo evropski skladi (ESIF – Evropski strukturni in investicijski skladi), preostalih 15 milijonov EUR pa je projektu dodelila neposredno Evropska komisija.

Več o projektu pa najdete [TUKAJ!](#)